

man da følge den strenge Ret, og han ikke efter denne Regel kan komme i Betragtning, saa siger man: han faaer Intet, fordi han ikke er pensionsberettiget; den anden Fremgangsmaade er den, at man kan sige: ja, han er rigtignok ikke pensionsberettiget, men vi vilde dog af Naadeshensyn give ham Noget. Det er denne Udvei, som Regjeringen har foreslaaet, og som de aerede Folkethingsmænd i Ændringsforslaget nu tilraade os at gaae ind paa. Dette maa jeg bestemt erklære mig imod, thi jeg troer ikke, at dette Thing er her for at være Naadesuddeler; vi ere her for at være Lovgivere. Jeg troer, at det kan føre til de største Vilkaarligheder, hvis man vil gaae ind paa denes Vej. Der er en tredje Vej, man kan gaae; det er den, Udvalget har tilladt sig at foreslaae, og som Thinget allerede ved 2den Behandling har givet sit Minde til, og det er, at man undersøger, om der er saa overveiende Grunde, der tale for, at han bør have Pension, at man tør foreslaae ham indrangeret under Lovens Regler, og da opnaae vi just det store Gode, at al Vilkaarlighed forsvinder; thi Lovens bestemmer da Udgiftens Størrelse for ham paa samme Maade, som den bestemmer Udgiftens Størrelse for alle andre Embedsmænd, der ere komne ind under denne Lov. Jeg troer, at det, fra et folkeligt Standpunkt betragtet, var meget lidt ønskeligt at lade Vilkaarligheden komme til at herske i dette Forhold. Jeg siger ikke, at det vil blive Tilfældet, men det kunde tænkes, at en Mand, der havde virkelig Fortjeneste af den folkelige Sag, men som maaffte var kommen i nogen Opposition til Regjeringen til en vis Tid, af Regjeringen muligen kunde blive indstillet til en ugunstigere Affædigelse, end om han havde været en tro Tjener, der aldrig havde voyet at sige Noget imod, hvad Regjeringen havde paa budt. Nu vil dog vel Ingen sige, at det i et saadant Tilfælde var det ønskeligste, at man ikke turde afvoige fra, hvad Regjeringen havde indstillet til os. Jeg vil ikke sige, at dette er Tilfældet i nærværende Sag; det er ikke dette, der har ledet Udvalget, men det er i Særdeleshed Duffet om, at den Regel, vi nu engang have, kan blive fulgt. Ere vi misforståede med Reglen, saaledes som jeg noksom

har udtalt, dengang Pensionsloven var for, at jeg er det, da det forekommer mig, at den har for store Satser, og at den er givet paa en ubøielig Tid, dengang nemlig, da vi ikke vidste, hvor store Gagerne vilde blive, af hvilke vi have bestemt, at Embedsmændene skulle have en vis Deel i Pension, naar de afgaae, saa mener jeg, at vi skulle betragte os for at faae disse Regler forandrede; thi først da kan der indtræde betydelige Bespærelser, naar disses Satser blive nedsatte. Jeg haaber da, at ogsaa den aerede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Mourad) i denne Henseende vil søge at gjøre saadanne store Bespærelser gjældende, som han nu synes at være bleven tilbøielig til, uagtet han dengang, da Pensionsloven var for, var af den ganske modsatte Mening. I den foreliggende Sag er, som sagt, Forskjellen i Summen aldeles uden Betydning; men der kan indtræffe Pensioneringer, hvor noget ganske Andet kan blive Tilfælde (Hør!). Det er heller ikke første Gang, at Thinget er afvoget i denne Retning fra Regjeringens Forslag. Jeg vil i saa Henseende minde om, at der blev foreslaaet af et af Thingets Medlemmer (J. A. Hansen), at komme de affædigede Soldbetsjente til Hjælp med en større Sum end den, der oprindelig var foreslaaet af Regjeringen, og jeg finder, at det var meget smukt, at et saadant Forslag fremkom i hiint Tilfælde; men hvad der for mig dog er meest afgjørende i denne Sag, det er, at vi have med Hensyn til de militaire Underclasser og ved Lønningslovene for Sold- og Postembedsmændene fastsat den Regel, at en vis lang Tjenestetid skal give Ret til Pension. Det er det samme Princip, som jeg troer, vi maae gjøre gjældende her; thi jeg vil spørge: Hvorfor skulle vi ikke betragte en Mand i en høiere Stilling med ligesaa gunstige Dine som en Mand i en ringere Stilling? Det indseer jeg ikke, at der er nogen Grund til at lade være. Men have vi paa den Maade disse Loves Analogie for os, saa troer jeg ikke, at der er foretaget noget Dødelværdigt ved at foreslaae Thinget at gaae ind paa vort Forslag. Dengang Pensionsloven var under Forhandling, da blev der af Udvalget i dets Hæelhed foreslaaet, at en vis